

Καὶ φανέρωσαν ἓνα μεγάλο ἐνθουσιασμό. Ὁ διαβάτης, ὡς τόσο ἀναβε τὴν πίπα του. Ἐπέταξε τὴν ἄκρη τοῦ δαυλιοῦ καὶ ἀπὸ φρόνησι, τὴν πλάκωσε μὲ τὸ πόδι του, κι ἔτσι σκότωσε πολλὰ μαῦρα μερμήγκια, καὶ μεγάλωσε τὴν περιφάνεια καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν πολιορκητῶν : « Ὁ ἄνθρωπος εἶνε μαζί μας ! Αὐτὸ εἶνε φανερό. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι μαζί μας ! » Ἐνῶ ἐτελείωνε τὴν πίπα του, ἡ ἔφοδος εἶχε γίνει καὶ ἤδη τὰ ὑπόξανθα μερμήγκια ξαναβγαίνανε ἀπὸ τὰ ἐχθρικά χαρακώματα μὲ λάφυρα καὶ αἰχμαλώτους, ὅταν ὁ ἄνθρωπος σηκώθηκε, καί, ἀφηρημένος, κυττάζοντας κάτι συννεφάκια ποῦ ἀνέβαιναν, ἀπόλυσε μιὰ φοβερὴ πλήμμυρα ποῦ ἔπνιξε ἀδιαφόρως νικητὲς καὶ νικημένους. Κ' ὕστερα τί, ἐξακολούθησε τὸν περίπατό του.

PIERRE LOUYS

ΑΠΟΔΕΙΛΙΝΗ ΚΟΥΒΕΝΤΑ

ΑΡΚΑΣ. Παιδοῦλα μὲ τὰ μαῦρα μάτια...

ΜΕΛΙΤΤΑ. Μὴ μ' ἀγγίζεις !

ΑΡΚΑΣ. Ὅχι βέβαια· στέκω μακριὰ, τὸ βλέπεις, ἀδελφὴ τῆς Ἀφροδίτης, παιδοῦλα μὲ τὰ σγουρὰ μαλλιά σὰ τσαμιὰ σταφυλιῶν. Σταματῶ στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ δὲ μπορῶ πιά νὰ πάγω, τὸ βλέπεις, οὔτε πρὸς ἐκείνους ποῦ μὲ περιμένουν, οὔτε πρὸς ἐκείνους ποῦ παράτησα.

ΜΕΛΙΤΤΑ. Πήγαινε ! πήγαινε ! μιλεῖς ἀνωφέλετα γιδοβοσκὲ χωρὶς γίδες, διαβατάρη τῶν ἄσκοπων δρόμων ! Ἄν δὲ μπορεῖς πιά νὰ ἐξακολουθήσεις τὸ δρόμο σου, πήγαινε τότε ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς ἀγρούς· ἀλλὰ μὴ μπαίνεις στὸ λιβάδι μου, σύ, τὸν ὁποῖο δὲ γνωρίζω· ἀλλοιῶς φωνάζω !

ΑΡΚΑΣ. Ποιὸ λοιπὸν θὰ φωνάζεις σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά ;

ΜΕΛΙΤΤΑ. Τοὺς Θεοὺς ! ποῦ θὰ μ' ἀκούσουν.

ΑΡΚΑΣ. Ἄ παιδοῦλα ! Οἱ Θεοὶ εἶναι πιὸ μακριὰ ἀπὸ σένα ἀπ' ὅτι ἐγὼ τώρα· μὰ κι' ἂν εἶτανε στὸ πλευρό σου δὲ θὰ μ' ἀπαγόρευαν νὰ σοῦ πῶ ὅτι εἶσαι ὠμορφη, γιὰτ' εἶναι περίφανοι γιὰ τὸ πρόσωπό σου καὶ ξέρουν καλὰ ὅτι εἶναι τ' ἀριστοῦργημά τους.

ΜΕΛΙΤΤΑ. Σώπα, γιδοβοσκέ. Πήγαινε. Ἡ μητέρα μου μ' ἀπαγόρευσε ν' ἀκούω κάθε ἄντρα. Εἶμαι ἐδῶ γιὰ νὰ φυλάγω τὰ μαλλιαρά μου πρόβατα καὶ νὰ τὰ βόσκω στὸ χορτάρι, ὡς τὴ δύση τοῦ ἡλίου. Δὲν πρέπει ν' ἀκούω τὴ φωνὴ τῶν νέων ποῦ περνοῦν ἀπ' τὸ δρόμο μὲ τὸν βραδυὸν ἀέρα καὶ τὶς φτερωτὲς σκόνες.

ΑΡΚΑΣ. Γιατί ;

ΜΕΛΙΤΤΑ. Δὲν τὸ ξέρω. Ἡ μητέρα μου τὸ ξέρει γιὰ μένα. Δὲν εἶναι ἀκόμα δεκατρία χρόνια ποῦ γεννήθηκα στὸ φυλλοστρωμένο κρεββάτι της καὶ θὰ εἶμουν πολὺ ἀπερίσκεπτη ἂν δὲν ἔκανα ὅσα μὲ διατάζει.

ΑΡΚΑΣ. Δὲν τὴν ἑκατάλαβες, παιδί, τὴ μητέρα σου ποῦ εἶναι τόσο καλὴ, τόσο φρόνιμη, τόσο ὡμορφὴ καὶ τόσο σεβαστὴ. Σοῦ ὠμίλησε γιὰ τοὺς βαρβάρους ἄντρες ποῦ διασχίζουν κάποτε τὶς ἑσυχὰς μὲ τὴν ἀσπίδα στὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ τὸ σπαθὶ στὸ δεξιόν. Αὐτοὶ θὰ εἶτανε κακοὶ γιὰ σένα, γιατί σὺ εἶσαι ἀδύνατη καὶ ἐκεῖνοι δυνατοί. Στὶς πολιτεῖες ποῦ κατέκτησαν κατὰ τοὺς ἀποτροπαικτοὺς πολέμους, ἐσκοτώσαν πολλὰς παρθένους ὅσο καὶ σὺ ὡμορφες καὶ δὲ θὰ σὲ συγχωροῦσαν, ἂν σ' εὑρίσκαν στὸ δρόμο τους. Ἄλλ' ἐγώ, τί κακὸ θὰ μπορούσα νὰ σοῦ κάνω ; Δὲν ἔχω παρὰ τὴν προβειὰ μου στὸν ὄμο καὶ τὸ ραβδί μου στὸ χέρι. Κύτταξέ με. Εἶμαι λοιπὸν τόσο φοβερός ;

ΜΕΛΙΤΤΑ. Ὅχι γιδοβοσκέ. Τὰ λόγια σου εἶναι γλυκὰ καὶ θὰ τ' ἀκούα γιὰ πολὺ καιρό... Ἀλλὰ τὰ πιὸ γλυκὰ λόγια εἶναι ψεύτικα, μοῦ εἶπαν, ὅταν τὸ στόμα ἐνὸς νέου τὰ ψιθυρίζει σὲ μιὰ ἀπὸ μᾶς.

ΑΡΚΑΣ. Θὰ μ' ἀπαντήσεις ἂν σοῦ κάνω μιὰ ἐρώτησι ;

ΜΕΛΙΤΤΑ. Ναί.

ΑΡΚΑΣ. Σὲ τί σκεπτόσουν κατὰ ἀπ' τὴ μαύρη ἑλὴ ὅταν περνοῦσα ;

ΜΕΛΙΤΤΑ. Δὲ θέλω νὰ στὸ πῶ.

ΑΡΚΑΣ. Τὸ ξέρω.

ΜΕΛΙΤΤΑ. Πές μου το.

ΑΡΚΑΣ. Ἄν μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ πλησιάσω. Ἀλλοιῶς θὰ μείνω ἄφωνος. Δὲ μπορῶ νὰ στὸ πῶ παρὰ σ' αὐτὴ γιατί εἶναι μυστικὸ δικό σου καὶ ὄχι δικό μου. Θέλεις λοιπὸν νὰ πλησιάσω καὶ νὰ σοῦ πιάσω τὸ χέρι ;

ΜΕΛΙΤΤΑ. Σὲ τί σκεπτόμουν ;

ΑΡΚΑΣ. Στὴ νυφιάτικη ζώνη σου.

ΜΕΛΙΤΤΑ. ὦ ! ποιὸς σοῦ τὸ ἐπανέλαβε... Μήπως μίλησα δυνατὰ ;
Εἶσαι Θεός, γιδοβοσκέ, γιὰ νὰ διαβάξεις ἀπὸ τόσο μακρυνά

στά μάτια τῶν κοριτσιῶν ; Μὴ μὲ κυττάξεις ἔτσι ! μὴ ζητᾷς νὰ διαβάσεις αὐτὸ ποῦ σκέπτομαι τώρα

ΑΡΚΑΣ. Σκεπτόσουνα τὴ νυφιάτικη ζώνη σου καὶ τὸν ἄγνωστο ποῦ θὰ τὴ λύσει μὲ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ γλυκὰ λόγια ποῦ φοβᾶσαι γύρω σου. Κ' ἐκεῖνα θὰ εἶναι ψεύτικα ;

ΜΕΛΙΤΤΑ. Δὲν τ' ἄκουσα ποτέ ...

ΑΡΚΑΣ. Ἄλλ' ἀκοῦς τὰ δικὰ μου, καὶ βλέπεις τὰ μάτια μου ...

ΜΕΛΙΤΤΑ. Δὲ θέλω πιά νὰ τὰ βλέπω ...

ΑΡΚΑΣ. Τὰ βλέπεις στ' ὄνειρο σου.

ΜΕΛΙΤΤΑ. ὦ γιδοβοσκέ ! ...

ΑΡΚΑΣ. Ὅταν σοῦ πιάνω τὸ χέρι, γιατί ἀνατριχιάξεις ; Ὅταν τὸ χέρι μου κλείνεται γύρω στὸ στήθος σου, γιατί σκύβεις ; Γιατὶ τ' ἀδύνατο κεφαλάκι σου γυρεύει τὸν ὦμο μου ; ...

ΜΕΛΙΤΤΑ. ὦ γιδοβοσκέ !

ΑΡΚΑΣ. Πῶς θ' αἰσθῶν ἔτσι σχεδὸν γυμνὴ στὴν ἀγκαλιά μου ἂν δὲν ἦμουν πιά σχεδὸν ἄντρας σου ;

ΜΕΛΙΤΤΑ. Ἄλλ' ὄχι, δὲν εἶσαι ἄφησέ με, ἄφησέ με, φοβοῦμαι, πηγαινε, δὲ σὲ γνωρίζω· ἄφησέ με, τὰ χέρια σου μὲ πονοῦν, ἄφησέ με δὲ σὲ θέλω !

ΑΡΚΑΣ. Γιατὶ μοῦ μιλᾷς, παιδοῦλα μου, μὲ τὸ στόμα τῆς μητέρας σου ;

ΜΕΛΙΤΤΑ. Ὅχι, δὲν εἶναι ἐκείνη, εἶμαι ἐγὼ ποῦ σοῦ μιλῶ. Εἶμαι φρόνιμη· ἄφησέ με, γιδοβοσκέ. Θὰ ἐντρεπόμουνα νὰ κάνω ὅπως ἡ Ναΐδα ἢ ὅπως ἡ Φιλύρα ἢ ἡ Χλόη, ποῦ δὲν ἐπερίμεναν καθόλου τὴν ἡμέραν τῶν γάμων των, γιὰ νὰ μάθουν τὰ μυστικά τῆς Ἀφροδίτης καὶ νὰ γεννήσουν μυστηριωδῶς. Ὅχι. ὄχι, δὲ θὰ παραδοθῶ ! μπορεῖς νὰ ξεσχίσεις τὸ χιτῶνα μου, ἀλλὰ δὲ θὰ σοῦ παραδοθῶ, γιδοβοσκέ ! θὰ πνιγόμουνα καλλίτερα μὲ τὰ χέρια μου.

ΑΡΚΑΣ. Γιατὶ ἀκόμα ; Καὶ τί σ' ἔκαμα ; Ἀγγισα τὸ χιτῶνα σου, ἀλλὰ δὲν τὸν ἔσχισα. Ἐφίλησα τὴ ζώνη σου, ἀλλὰ δὲν τὴν ἔλυσα. Ἐ καλὰ, ἄς εἶναι ! σὲ παρατῶ, σ' ἐλευθερώνω σ' ἀφίνω ... Πηγαινε ! ... Γιατὶ δὲν πηγαίνεις ;

ΜΕΛΙΤΤΑ. Ἀφησέ με νὰ κλάψω.

ΑΡΚΑΣ. Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι σ' ἀγαπῶ τόσο λίγο, γιὰ ν' ἀπατήσω σὲ τὴν ἴδια ; Θὰ σοῦ μιλοῦσα ἔτσι ἀπὸ τότε ποῦ μ' ἀκοῦς, ἂν εἶχα νὰ σοῦ ζητήσω μονάχα μιᾷς σπινθῆς ἡδονῆς, τέτοια ποῦ ὅλες οἱ Βοσκοπούλες θὰ μποροῦσαν νὰ μοῦ δώκουν ; Μήπως τὰ μάτια μου δὲ σοῦ τὸ πληροφόρησαν ... Ἀλλὰ σὺ δὲν τὰ κυττάξεις πιά τὰ μάτιά μου. Κρύβεις τὰ δικὰ σου, καὶ κλαῖς ...

ΜΕΛΙΤΤΑ.

ΑΡΚΑΣ. Καὶ ὅμως ἂν τὸ ἤθελες, θὰ ἀγαποῦσα τόσο νὰ περάσω στὰ πόδια σου μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ μὲ ἔρωτα καὶ τρυφερὰ λόγια. Θὰ ἔβαζα τὰ δυό μου χέρια γύρω στὸ σῶμα σου, τὸ κεφάλι μου πάνω στὸ στήθος σου, τὸ στόμα μου κάτω ἀπ' τὸ δικό σου, καὶ θὰ ἔλυνες τὰ μαλλιά σου γιὰ νὰ μοῦ κάνεις χάδια γύρω στὰ φιλιὰ μας . . . Ἄκουσε ! ἂν τὸ ἤθελες θὰ σοῦ ἔκανα μιὰ πράσινη καλύβια μὲ κλαδιὰ ἀνθισμένα καὶ χορτάρια δροσερά, γεμάτα ἀκόμη μὲ λάλα τζιτζίκια καὶ χρυσοὺς σκαραμπαίους, πολύτιμους σὰν τὰ κοσμήματα. Ἐκεῖ θὰ μ' ἔκλεινες ὅλες τὶς νύχτες, καὶ πάνω στὸ λευκὸ κρεβάτι τοῦ ἀπλωμένου ἐπανωφοριοῦ μου, οἱ καρδιές μας θὰ κτυποῦσαν αἰώνια ἢ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη.

ΜΕΛΙΤΤΑ. ὦ ! ἄφησέ με νὰ κλάψω ἀκόμα . . .

ΑΡΚΑΣ. Μακρὺν ἀπὸ μένα ;

ΜΕΛΙΤΤΑ. Στὴν ἀγκαλιά σου . . . στὰ μάτια σου . . .

ΑΡΚΑΣ. Ἀγάπη μου . . . Ἡ νύχτα ἀνεβαίνει καὶ τὸ φῶς φεύγει, σὰν ἓνα ὄντο φτερωτό, πρὸς τὸν οὐρανό . . . Ἡ γῆ εἶναι πιά σκοτεινὴ. Δὲ βλέπει πιά κανεὶς μακρὺν παρὰ μονάχα τὸ μακρὺν γαλαξία τοῦ ρυακιοῦ ποῦ λάμπει σὰν ἓνας ποταμὸς ἀπὸ ἄστρα γύρω στὸν ἀγρό μας . . . Ἄλλ' εἶναι πολὺ τὸ φῶς . . .

ΜΕΛΙΤΤΑ. Ναι, εἶναι πολὺ . . . ὁδήγησέ με.

ΑΡΚΑΣ. Ἐλα . . . Τὸ δάσος, ὅπου γλυστοῦμε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ χαϊδευτικὰ κλαδιὰ, εἶναι τόσο σκοτεινὸ, ποῦ καὶ τὴν ἡμέρα ἀκόμα, οἱ θεότητες φοβοῦνται. Δὲ βλέπει κανεὶς ποτὲ μέσα στὰ μονοπάτια του τὰ δίπλα ἀχνάρια τῶν σατύρων ν' ἀκολουθοῦν τὰ ἑλαφρὰ πόδια τῶν νυφῶν. Δὲν βλέπει κανεὶς ἐκεῖ ἀνάμεσα στὰ φύλλα τὰ πράσινα μάτια τῶν Ἀμαδρυάδων νὰ προσηλῶνουν τὰ φοβισμένα μάτια τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλ' ἐμεῖς δὲ θὰ φοβηθοῦμε γιὰτ' εἴμαστε μαζί, καὶ οἱ δυό, σὺ, κ' ἐγώ . . .

ΜΕΛΙΤΤΑ. Ὅχι. Κλαίω χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἀλλὰ σ' ἀγαπῶ καὶ εἶμαι δική σου. Ἐνας θεὸς εἶναι μέσα στὴν καρδιά μου ! Μίλησέ μου ! Μίλησε ἀκόμη ! Ἐνας θεὸς εἶναι μέσα στὴ φωνή σου.

ΑΡΚΑΣ. Βάνε τὰ μαλλιά σου γύρω στὸ λαιμό μου, τὸ χέρι σου γύρω στὴ μέση μου καὶ τὸ μάγουλό σου κοντὰ στὸ δικό μου. Πρόσεξε, νὰ πέτρες. Χαμήλωσε τὰ μάτια, νὰ ρίξεις. Τὸ βρῦο γλιστρᾷ κάτω ἀπ' τὰ πόδια μας τὰ γυμνά, καὶ ἡ γῆ εἶναι δροσερή . . . Ἄλλὰ τὸ στήθος σου εἶναι ζεστὸ κάτω ἀπ' τὸ χέρι μου.

ΜΕΛΙΤΤΑ. Μὴ τὸ γρυεῖς. Εἶναι μικρό, εἶναι νέο, δὲν εἶναι καλό.

Τὸ περασμένο φθινόπωρο δὲν εἶχα περισσότερο ἀπ' τὴ μέρα τῆς γέννησής μου. Οἱ φίλες μου μὲ περιγελοῦσαν. Μόλις τὴν ἀνοιξὴ τὸ εἶδα νὰ μεγαλώνει μαζὺ μὲ τὰ βλαστάρια τῶν δένδρων... Μὴ τὸ χαϊδεύεις ἔτσι... Δὲ μπορῶ νὰ περπατήσω.

ΑΡΚΑΣ. Ἐλα ὥς τόσο... Ἐδῶ εἵμαστε μέσ' στὰ σκοτάδια. Δὲ βλέπω πιά τὸ πρόσωπό σου. Δὲν εἵμαστε οὔτε σὺ οὔτε ἐγώ. Μὴ μοῦ δίνεις πιά τὰ χεῖλή σου· θέλω νὰ ξαναδῶ τὰ μάτια σου. Ἐλα ὥς τὸ γέρικο δέντρο ἐκεῖ κάτω, ποῦ φωτίζει τὸ φεγγαρίσιο φῶς. Ἡ μεγάλη του σκιά σέρνεται κοντά μας, ἀκλούθα την...

ΜΕΛΙΤΤΑ. Σὰν παλάτι εἶναι μεγάλο...

ΑΡΚΑΣ. Τὸ παλάτι τῶν γάμων σου, ποῦ ἀνοίγεται γιὰ μᾶς τοὺς δυὸ στὸ σκότος τῆς ἱερῆς νύχτας...

ΜΕΛΙΤΤΑ. Ἀκούω θόρυβο... Εἶναι τὰ βάρια...

ΑΡΚΑΣ. Τὰ θορυβοῦντα βάρια τῆς νυφικῆς συνοδίας.

ΜΕΛΙΤΤΑ. Αὐτὰ τ' ἄστρα...

ΑΡΚΑΣ. Εἶν' οἱ λαμπάδες.

ΜΕΛΙΤΤΑ. Κι' αὐτὲς οἱ φωνές ..

ΑΡΚΑΣ. Εἶν' οἱ Θεοί.

ΜΕΛΙΤΤΑ. Ὡ γιδοβοσκέ, ἔχω μπεῖ ἐδῶ παρθένα σὰν τὴν Ἀρτεμη, ποῦ μᾶς φωτίζει ἀπὸ μακρὰ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μαῦρα κλαδιά, καὶ ἡ ὁποία, πιθανόν, ν' ἀκούει τὸν ὄρκο μου. Δὲ ξέρω ἂν ἔκαμα καλὰ νὰ σ' ἀκολουθήσω καὶ ποῦ σ' ἀκολουθήσα, ἀλλὰ μιὰ πνοὴ εἶταν μέσα μου, ἓνα πνεῦμα, ποῦ ἡ φωνὴ σου ἔκαμε νὰ γεννηθεῖ... καὶ μοῦ ἔδωκες τὴν εὐτυχία, σὰν ἓνας ἀθάνατος δίνοντάς μου τὸ χέρι σου.

ΑΡΚΑΣ. Παιδοῦλα μὲ τὰ μαῦρα μάτια, οὔτε ὁ πατέρας σου οὔτε ὁ δικός μου προετοίμασαν τὴν ἔνωση μας μπροστὰ στὸ βωμὸ τοῦ σπιτιοῦ τους κάμνοντες ἀλλαξιά τὰ πλούτη σου μὲ τὰ δικά μου. Εἵμαστε φτωχοί, ἐπομένως ἐλεύτεροι. Ἄν κανεὶς μᾶς παντρεύει ἀπόψε, σήκωσε τὰ μάτια! εἶναι οἱ Ὀλύμπιοι, οἱ προστατὲς τῶν βοσκῶν.

ΜΕΛΙΤΤΑ. Ἄντρα μου, πὶὸ εἶναι τ' ὄνομά σου ;

ΑΡΚΑΣ. Ἀρκάς. Καὶ τὸ δικό σου ;

ΜΕΛΙΤΤΑ. Μελιττά.

ΜΕΤΑΦΡ. ΕΥ. ΠΑ.